

Negyvennyolc emléke

Csepel MTK-FTC

4:3 (3:2)

1948. június 27.

Csepel, 35 000 néző. Jv.: Kamarás

Csepel: Szekeres – Rédei, Nagy II, Kónya – Híres, Rákosi – Szentesi, Marosvári,

Keszthelyi II, Fenyvesi II, Pintér

FTC: Henni – Csiszár, Kispéter, Kéri – Lakat, Hernádi – Szabó, Kocsis, Deák, Kiss,

Gyetzvai

Gólszerző: Deák (1. és 73., a második

11-esből), Kocsis (3.), Marosvári (20.),

Fenyvesi (22.), Szentesi (37.), Pintér (82.)

Vasas-MTK

2:0 (1:0)

1948. június 27.

Megyeri út, 18 000 néző. Jv.: Bánkuti

Vasas: Ruzsa – Lóránt, Moór, Siklósi – Pósa, Marik – Kántor, Kubala, Szilágyi I, Berzi, Tóth III

MTK: Gellér – Kovács II, Börzsei, Lantos –

Kovács I, Mészáros – Sándor, Hidegkuti,

Höföling, Bodola, Hegedűs

Gólszerző: Kántor (14.), Szilágyi (78.)

Az 1947–1948. évi bajnokság

1. Csepel MTK	32	24	4	4	73:32	52
2. Vasas SC	32	22	7	3	76:31	51
3. Ferencvárosi TC	32	23	4	5	82:42	50
4. Kispesti AC	32	21	6	5	82:42	48
5. Újpesti TE	32	18	8	6	83:43	44
6. MTK	32	19	4	9	75:36	42
7. Sz. Haladás	32	13	7	12	49:48	33
8. MATEOSZ	32	11	9	12	42:42	31
9. Salgótarjáni BTC	32	10	6	16	32:55	26
10. Szentlőrinci AC	32	8	9	15	38:63	25
11. Győri ETO	32	11	2	19	47:62	24
12. Szegedi AK	32	9	6	17	30:55	24
13. Elektromos M.	32	7	8	17	30:61	22
14. EMTK	32	9	4	19	33:72	22
15. Szolnoki MÁV	32	8	5	19	33:69	21
16. Debreceni VSC	32	8	3	21	37:76	19
17. MOGÜRT SC	32	4	2	26	23:34	10

A MOGÜRT visszalépett, s a tavaszi fordulóiban már nem szerepelt.

„Matematikusok, előre!” – ez volt a jelszó az 1947–48-as bajnokság záró fordulója előtt, mert a befejezést megelőzően három együttes is aspirált a bajnoki címre. A tabellát a Csepel MTK vezette 50 ponttal és 69:29-es gólaránnyal, a második helyen az FTC (50, 74:35), a harmadikon a Vasas (49, 74:31) következett. Az első kettő egymással találkozott a csepeli sporttelepen, míg a Vasas az MTK-t fogadta Újpesten. (Ez kedvező helyszín volt Szilágyi Gyula és társai számára, mert egy héttel korábban ugyanott 9:0-ra nyertek az Erzsébeti MTK ellen. A Sziszinek becézett center egymaga öt gólt szerzett.)

Csak a gólarányt tekintve a ponthátrányban lévő Vasas állt a legjobban (Csepel: 2,379, FTC 2,114, Vasas 2,387), azaz „szigetvárosi” döntetlen és Megyeri úti piros-kék siker esetén a nevető harmadik lehetett (volna) az első. Erre nagyjából ugyanannyi esély kínálkozott, mint a Csepelen fellépő csapatok bármelyikének a győzelmére. . .

Az érdeklődés homlokterében álló rangadók közeledtével a már nem Nemzeti (de még nem is Nép-) Sport című lap Dugó elnevezésű satírikus mellékletében a következő „beszélgetést” tették közzé:

– Kiszámították-e már a professzor urak a fény gravitációs elhajlásának protuberanciás elhajlásait?

– Azt még nem, de azt már igen, hogy mennyire kell győznie a Vasasnak, ha a Csepel–Ferencváros 5:5 lesz. . .

A várakozásra jellemző: a 18 ezres csepeli stadiont rohammunkában 35 ezresre (!) bővítették, de Erős József pályaaigazgatót ez sem szabadította meg minden gondtól. A direktor ugyanis azt mondta: „Ha hatvanezres pályánk volna, az is kicsi lenne.” A beharangozóknak nem mulasztották el megemlíteni, hogy „egész Európában talán egyedül nálunk nincs korszerű stadion”, és 1948. június 27-én, a különleges forduló napján csak keveseket vigasztalt,

A hősi bajnokcsapat. Balról: Marosvári, Szekeres, Híres, Kónya, Rákosi, Rédei, Szentesi, Fenyvesi II, Keszthelyi II, Pintér, Nagy II.

hogy közeledett az első kapavágás pillanata Zuglóban, a Régi Lóversenypálya, a leendő Népstadion területén (1948. július 13.). A közlekedési vállalatnál legalább akkora izgalmat keltett a csepeli meccs, mint a szurkolók körében, hiszen délután háromtól percenként (!) kellett buszt indítani a Boráros térről – a találkozó hatkor kezdődött –, és a feszültséget csak némiképp oldotta az MLSZ korántsem tréfásnak szánt, mégis derűt fakasztó közleménye, mely szerint Csepelen és Újpesten „tilos bmondani a másik eredményt”. Ez azért volt vicces, mert a rádió közvetítette a csepeli mérkőzés második félidejét, s ha kézbe fogható kis készülékeket akkoriban nálunk még nem is gyártottak, mindenki arról beszélt: az újpesti pályán csak akad egy néprádió.

Akad.

Bár annak bekapcsolásából sokakat megrázó csalódás származott.

Újpesten tudniillik két perccel előbb ért véget a mérkőzés, mint Csepelen, és az a „hírszolgáltató”, aki a rádiót hallgatta, a hajrában arról informálta a klubházba be-betérő érdeklődőket, hogy döntetlenül áll a Csepel–FTC meccs. Ám, mivel a megafonokon nem közölhették, mi a helyzet a vasgyári sporttelepen, az értesülés csak szájról szájra terjedhetett. Arra már nem maradt idő, hogy a valódi végeredmény is eljusson a drukkerekhez, így a lefűjaskor a Vasas hívei berohantak a pályára, és úgy kísérték kedvenceiket az öltözőbe, hogy a bajnokcsapatot ünnepelték... Nagy sokára derült csak ki: Csepelen nem „ikszszel” zárult a parti, azaz az aranyérmet nem a Vasas kapja.

CSEPEL' MTK. MAGYARORSZÁG 1947-48. évi NBI LABDARUGO - BAJNOKCSAPATA.

Képzeltetik, mit éreztek a leforrázottak, amikor meg kellett válniuk az elsőségtől, pedig azért tényleg mindent megtettek: a Vasas úgy nyert 2:0-ra, hogy a második félidőt tíz emberrel játszotta végig, mivel Berzi Sándor a szünet előtt megsérült, s noha a térfélcseré után – háromperces késéssel – visszament a pályára, csupán sántikált a játéktéren. Fájdalmait az sem enyhítette, hogy Sándor Csikar, a kék-fehérek büntetőt ritkán rúgó örök ideálja 1:0-nál, az ötvenegyedik percben a jobb kapufára lötte a tizenegyest.

Annál jobban sajnált az a seb, amelyet „a bajnokok vagyunk, aztán mégsem” fordulat ütött...

Ami azt illeti, krimi Csepelen is volt, méghozzá többrészes!

Pedig eleinte úgy tetszett: olyan sima győzelmet arat a sérült Rudast nélkülöző FTC, mintha csak az utolsó helyezteként kieső Debrecen lenne az ellenfele. (Az igazi sereghajtó a MOGÚRT volt, de a zuglói csapat – amint azt a könyv egy másik fejezetében felidézük – menet közben visszalépett.) Kocsis Sándor beadását Deák Ferenc már a negyvenötödik másodpercben bombafejessel értékesítette, és a csepeliek még ki sem heverték a sokkot, amikor Kocsis is Szekeres András hálójába küldte a labdát. Három perc alatt 2:0-ra elhúztak a zöld-fehérek...

Kész, vége, eldőlt?

Ugyan már! E két gól csak csepp volt a tengerben a megannyi történés között...

A huszonkettedik percben például már 2:2-re állt a mérkőzés. Előbb Marosvári Béla lőtt a bal sarokba, a labda elsodorta Henni kezét, majd – a nagy sikerre való tekintettel – Fenyvesi II György juttatta ugyanoda a labdát. Negyedórával később pedig már a Csepel vezetett, miután az egyik Károly, Szentesi lefutotta a másikat, Kérit, és a kimozduló Henni Géza mellett a kapuba gurított (3:2).

Lehet mondani, mozgalmas első félidőt produkáltak a csapatok.

Az a szakasz azonban semmi sem volt a második negyenöt – pontosabban: az utolsó tizenhét – perchez képest.

Már úgy festett, eláll a gólzivatar, amikor Kamarás Árpád játékező súlyos hibát követett el. A sérülten játszó Rédei József szabályosan szerelte Deákot egy légi harcban, a mérkőzés bírója mégis tizenegyest ítél, a bünte-

többől pedig a kedvezményezett Deák menthetetlenül kiegyenlített. Rédei nem tudta megemészteni az igazságtalanságot, és mondott néhány keresetlen szót Kamarásnak, amiért a bíró kiállította a jobbhátvédet.

Két perccel később pedig már csak nyolc csepeli labdarúgó maradt a pályán!

A betonkemény Kónya József, valamint Nagy II István ugyanis összefejelt, méghozzá olyan csúnyán, hogy mindkét vérző fejű harcost le kellett vinni a gyepről. Így a vendéglátók teljes védősora eltűnt a színről. Akkor már többet állt a meccs, mint amennyi játékot láthatott a nagyrészt állóhelyen tolongó közönség – a 35 ezerből csak hatezer volt ülőhely –, mert újabb két perc múltán Szentesi és Lakat Károly egymásnak ugrott, mire Kamarás sporttárs, akinek kezéből teljességgel kicsúszott a találkozó irányítása, az öltözőbe vezényelte a hevesen összecsapó futballistákat. (Utóbb derült ki, hogy Szentesi addig vállcsonttöréssel játszott...)

A csepeliek ekkor heten maradtak, ám – hihetetlen vagy sem – gólt értek el! Nyolc perccel a hármas sípszó felhangzása előtt Fenyvesi II bánatosan vánszorgó labdáját a világklasszis Henni érthetetlenül kiejtette, és Pinter József a mennyekbe emelte a vendéglátókat. (4:3, kapitális potyagól. A kor tanúi ma is kétkednek abban, hogy Henni valóban hártani akarta-e a lövést...)

Habár a pályán változatlanul tombolt a pokol: előbb Kocsist vitték ki ölben Nagy II enyhén szólva erélyes közbelépése után, majd Fenyvesi II járt hasonlóképpen Kispéter Mihály ugyancsak barátságosan „belépője” nyomán. A házigazdák ekkor hat játékosra fogytak volna – ebben az eset-

ben Kamarásnak be kellett volna szüntetnie a találkozót –, ám idő közben a turbános Kónya és Nagy II, ha sebesülten is, visszatért, amint azt a mégsem annyira szenvedő fél Kocsissal szemben elkövetett merénylete is bizonyítja.

A harmincöt ezer emberből már senki nem bírt az idegeivel, s a ferencvárosi tábor Rákosit szidta. Látszólag nem Mátyást: Ferencet. A csepeli balfedezet azokban az években sokat szenvedett a neve miatt, amit utóbb visszaváltott az eredeti Rottenbillerre, mert az élelmes labdarúgó-szurkolók – persze a „pajtásnak” címezve – rajta köszörülték a nyelvüket: mondtak

**Munkában a csepeli védelem:
Szekeres kapus, valamint védői,
Rákosi, Kónya és Nagy II**

Henni Géza hárít

(Fotó: Fortepan – Kovács Márton Ernő)

neki mindent, csak szépet és jót nem... A diktátor csepeli hívei ugyanakkor azt skandálták: „Éljen Rákosi!” A boldogtalan játékevezető pedig egyre csak az órát nézte: mikor lesz már ennek vége? (Amúgy Kamarás volt az évad leggyakrabban foglalkoztatott bírójára: tizenöt mérkőzést vezetett az 1947–48-as bajnokságban. Kanosszajárása nyomán alighanem vidáman megrekedt volna tizennégyenél.) Aztán elérkezett a lefújás pillanata, és a csepeli szurkolók ellepték a pályát, hogy a pázsiton köszöntsék a klub futballcsapatának harmadik aranyérmét elnyerő játékosokat és Kalmár Jenőt, a legendás edzőt. (Szekeres, Marosvári, Pintér, Rákosi és Keszthelyi Mihály már az 1942-ben – az akkori elnevezés szerint a csepeli Weiss Manfréd FC-vel – elnyert első bajnoki cím megszerzésében benne volt, igaz, annak elhódításában csak Marosvári és Pintér játszott főszerepet a triplázó ötös tagjai közül.) A negyvenes évek történelmi fordulatait is jól jellemzi, hogy a „Csepel” futballistái hét év alatt három különböző néven nyertek magyar bajnoki címet. A WMFC 1942-es elsősege után szinte ugyanez a társulat már Csepel FC néven védte meg a címét a következő évben, majd 1948-ban már Csepel MTK néven lett bajnok az együttes.

„Henni máskor mérkőzéseket nyert meg, most viszont ő vesztette el a meccset” – említette.

A csepeli találkozót csak alig néhány játékos úszta meg seb nélkül. A zöld-fehérek lelkileg is sérüléssel bajlódtak. Nemhogy nem lettek aranyérmesek, de 50 pontjukkal az „52-es” Csepel és az „51-es” Vasas mögé szorultak, azaz csupán a bronz jutott nekik.

Amúgy a mérkőzés előtt azt írták az újságok (egyöntetűen dicsérve a csepeli pálya talaját): „Perzsa-szőnyegen dől el a bajnokság.”

Hm. A legjobb esetben is birkózószőnyeg volt az a perzsa...

Az ifjú Kocsis Sándor akcióban

„Hősköltemény” – kiáltották a diadalmas drukkerok, miközben a ferencvárosiak amilyen bánatosan, olyan felzaklatottan hagyták el a küzdőteret. Edzőjük, a Totónak becézett Lyka II Antal azonban megőrizte higgadságát, és nem a brutalitásokról beszélt, hanem mindenekelőtt kapusa indiszponáltságával indokolta a vereséget.

(Fotó: Fortepan – Kovács Márton Ernő)